

Jézus Jeruzsálembe megy – az ünnepre, amire bevonul, majd néhány nap múlva a keresztkövetkezik. Oda megy, mert most jött el ennek az ideje. Az Atya akaratához, időzítéséhez igazodott.

Jerikó, a Józsué által lerombolt, megátkozott és Aháb idejében újjáépített város. „Származhat-e valami jó Jerikóból?” – kérdeznénk mi, de Jézus nem kérdezi. Tudja: nem származhat. De Jézus mégis arra jár, és ebből származik a jó. Ugyanígy minket is tönkretett a bűn, belőlünk sem származhat jó – de Jézus „erre járt”. Jó erre emlékezni, ezért hálát adni, de figyelmeztet is: másoknak is csak akkor fordul meg az élete, ha Jézussal találkoznak, akár „szalonképesek”, akár olyanok, akikről általában lemondanak mások.

Kikkel találkozik Jézus Jerikóban? Zákeussal és Bartimeussal. Emberileg mindkettő „reménytelen eset”, de Jézus mindkettőnek az életébe belép, megfordítja, megújítja. Zákeus a tolvaj, áruló, őt ezért vetik meg. Bartimeus „a Timeus fia”, még saját neve sincs, annyira koldus.

Mindkettő látni akar. Zákeus Jézust akarja látni, a vak koldus „újra látni” (vagy „felfelé látni”, 51. v.) akar, és Jézushoz kiált. „Dávid Fia” – a Messiás megszólítása. Jézus valóban Dávid Fia. És ha ezt most nem is akarja hallani a sokaság, Jézus innen Jeruzsálembe megy, és a bevonulásakor szintén mint Dávid Fiát fogják köszönteni. De a „hozsánna” azt jelenti: „segíts most”, így Bartimeus tulajdonképpen ugyanezt mondja. Így ez a jelenet, ez a kiáltás hozzátartozik Jézus Krisztus ünnepi fogadásához. Ezért nem is hallgathat el, „annál inkább kiáltott” – és Jézus „bevonult” az életébe.

Mi (minden ember), akiket tönkretett a bűn, ülünk az úton, mint vak koldusok, amíg nem járt arra Jézus. Vakok: nem látjuk Őt, nem látjuk, merre kellene mennünk. Koldusok: amink van, az elvész, nem marad meg örökké – csak az az élet, amit Jézus ad, marad meg örökké. De Jézus arra jár, és Bartimeus már tudta, kicsoda Ő – ezért kiáltott hozzá.

Tudatnunk kell másokkal, kicsoda Jézus: Isten Fia, aki téged is meg akar menteni, meg akar ajándékozni örök élettel, és hogy mi az az örök élet – hogy ők is kiálthassanak hozzá. Nemcsak tudatnunk kell, hívunk is kell őket – mert Jézus hívja őket. „Hívjátok őt ide! – Bízzál, kelj fel, hív téged!”

Ledobta felsőruháját: sietség, izgatottság, vagy bizalom, hogy Jézus meggyógyítja, és nem kell többé rongyokban járnia. Mindenesetre kifejezi, hogy Jézus új ruhát ad nekünk is – miközben magára veszi szennyes ruhánkat.

„Mit akarsz, hogy cselekedjem veled?” Jézus tudta, mit akar Bartimeus, de ki kellett mondania – meg kellett vallania, miben hisz. („Hiszitek-e, hogy ezt meg tudom tenni?”) – „Mester, hogy lássak”: „mesterem” (rabbúni), mint Jn 20,16-ban (Mária szólítja így). A személyes kapcsolatot is kifejezi: tisztelem, szeretem, bízom benne.

„A te hited megtartott téged” – megmentő hite volt: Jézus Krisztus – Dávid Fia, Isten Fia, akinek mindenre van hatalma, arra is, hogy meggyógyítsa – az ő Ura és Mestere volt. Ezért követi. Már nem ül az úton, hanem megy – arra, amerre kell: Jézus után. Követi feltétel nélkül. Amikor majd a nehéz dolgokat, a nagyheti eseményeket látja, Jézus akkor is a Mestere és az Ura marad.

Nekünk is Ő adta a felfelé látást és a felülről való látást. Ezért követhetjük Őt és nem a világot. Felismerhetjük a „dolgokban”, hogy ezek az Ő útjához, követéséhez tartoznak-e. Látunk, tudjuk, hogy velünk van, és hívhatunk másokat hozzá azzal, hogy „a Mester itt van” (ahol hívők megélik a hitüket, bizonyosságot tesznek) és „hív téged”.

Mk 11,24 „Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértetek, megkapjátok, és meg is adatik nektek.”